

Temps per a pentinar el gat

Durant uns quants dies, a Barcelona hem tingut fantasma, que és un moble de molta casa. En èpoques d'aflicció i de grans preocupacions, sembla que els fantasmes es retreguin, fa l'efecte que ells mateixos s'adonen de la necessitat de deixar passar maltempades que distreuen la gent i els disminueix el protagonisme. El fet és que estem amoïnats i expectants, que tenim el cap ple de cabòries i, en canvi, és el moment que tria el nostre fantasma per pujar a l'escenari. Això sol ja és d'agrair. Ens dóna una singularitat que ocasionarà més d'una enveja.

El nostre fantasma és realista, cosa que, de moment, apareix com una contradicció. Vull dir que és un fantasma molt adaptat a la realitat del país, és un altre català. El fet que es digui "Manolo" no deixa lloc a dubtes, perquè un fantasma ben autòcton, de pare, mare, avi i àvia del país s'hauria dit a tot estirar "Papitu", amb més tendència a la retòrica que no pas a tirar pedres a les finestres, sense que això vulgui dir que el crític, ja que a un fantasma tot li està permès.

El que trobo interessant és que en uns moments en els quals la península bull, al nord, al centre i al sud, a Barcelona estremen fantasma. No sé per quins retrucs de la memòria se m'ha fet present que a l'època de la segona República, quan tot el país era en eferescència, Catalunya va ésser qualificada d'oasi. És un tòpic que ha passat a la història. Ara se m'acut que el "Manolo" no ha triat el nord, ni el centre ni el sud per a fer els seus números, sinó precisament Catalunya. Als altres indrets no hauria tingut audiència fins que hagués fet mèrits perquè el reivindicés alguna organització ter-

rorista. Es veu que el "Manolo" no s'hi ha vist amb cor i s'ha decidit per aquestes rodalies.

El cas notable del nostre fantasma, per ara, és el públic. O sigui que més que no pas ell i la seva capacitat d'actuació, allò que sorprèn és l'interès que ha despertat. Espero que el "Manolo" no se senti ferit, perquè no hi ha ànims d'ofendre'l. Els especialistes en la matèria arribarien fàcilment a l'acord que el "Manolo", com a fantasma, no és res de l'altre món (encara que sembli un contrasentit). Els lectors d'històries de fantasmes ens podrien recordar casos veritablement estremidors, de gran lluïment personal dels apareguts. El "Manolo", per ara, és senzill i de poca tramoia, és un fantasma per a uns espectadors de bona fe. Això és el que sobta, en relació amb l'èxit que ha obtingut. Tota la premsa se n'ha ocupat, hi han pres part les autoritats, hi ha hagut gent que ha fet llargues hores d'espera amb binocles i màquines de retratar. Al meu barri (que és, pràcticament, el barri del fantasma) l'expectació ha estat molt gran, fins al punt que els veïns de l'edifici on actua el "Manolo" s'han queixat que els dóna més molèsties el públic que no pas el fantasma quan es posa a treballar.

Talment com si no passés res. En uns moments de tensió, abocats a trasbalsos memorables, quan se'ns convoca a un "sí", a un "no" o a unes abstencions que determinaran d'una manera o altra el nostre futur immediat, el "Manolo" s'erigeix en protagonista amb una modèstia fantasmal que roba el cor. De debò, no se sap si n'hi ha per alegrar-se'n o per posar-se a meditar amb una certa preocupació. ● PERE CALDERS